



Vlaams
Parlement

stuk **1573** (2011-2012) – Nr. 5
ingediend op 20 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van diverse bepalingen
van het decreet van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie

Voorstel van resolutie

van de heren Karim Van Overmeire, Erik Arckens, Johan Deckmyn,
Christian Verougstraete en Frank Creyelman en mevrouw Marijke Dillen

betreffende de formele erkenning
door de European Broadcasting Union
van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap



Voorstel van decreet

van de heren Wim Wienen, Filip Dewinter en Wim Van Dijck

houdende wijziging van artikel 218
van het decreet van 27 maart 2009
betreffende de radio-omroep en televisie,
wat de taken van de Vlaamse Regulator
voor de Media betreft

Voorstel van decreet

van de heren Bart Tommelein, Jorgen Verstrepen en Bart Caron

houdende wijziging van het decreet
van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie,
wat het beroep tegen beslissingen
van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft

Voorstel van decreet

van de heren Wim Wienen en Wim Van Dijck
en mevrouw Marijke Dillen

houdende wijziging van sommige bepalingen
van het decreet van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie

Hoorzitting

Verslag

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door de heren Wim Wienen en Wilfried Vandaele

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Philippe De Coene.

Vaste leden:

de heer Paul Delva, mevrouw Els Kindt, de heren Johan Verstreken, Veli Yüksel;
de heren Johan Deckmyn, Chris Janssens, Wim Wienen;
de heren Jean-Jacques De Gucht, Herman Schueremans;
de heren Philippe De Coene, Chokri Mahassine;
de heer Lieven Dehandschutter, mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:

de heer Ludwig Caluwé, de dames Vera Jans, Tinne Rombouts, Katrien Schryvers;
de heren Frank Creyelman, Jan Penris, Wim Van Dijck;
de heren Peter Gysbrechts, Bart Tommelein;
mevrouw Yamila Idrissi, de heer Jan Roegiers;
de heren Wilfried Vandaele, Kris Van Dijck;
mevrouw Ulla Werbrouck;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Stukken in het dossier:

1573 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2 t.e.m. 4: Amendementen
571 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van resolutie
699 (2010-2011) – Nr. 1: Voorstel van decreet
1515 (2011-2012) – Nr. 1: Voorstel van decreet
1549 (2011-2012) – Nr. 1: Voorstel van decreet

INHOUD

1. Uiteenzetting namens de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC).....	5
2. Uiteenzetting namens de Private Omroep Federatie (POF)	7
3. Uiteenzetting namens de Vlaamse Regulator voor de Media	8
4. Vragen van de commissieleden en antwoord van de sprekers.....	9
Gebruikte afkortingen	17

In het kader van de behandeling van het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, hield de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media een hoorzitting op 7 juni 2012. In samenhang hiermee werden, ook een voorstel van resolutie (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10*, nr. 571) en drie voorstellen van decreet (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11*, nr. 699; 2011-12, nr. 1515; 2011-12, nr. 1549) behandeld.

Als sprekers waren uitgenodigd: namens de Strategische Adviesraad Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC) de heer David Stevens, voorzitter van de Sectorraad Media van de SARC, en mevrouw Hilde Van den Bulcke, ondervoorzitter SARC, namens de Private Omroep Federatie (POF) de heer Ernest Bujok, eerste voorzitter POF, en namens de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) mevrouw Myriam Van Vaerenbergh, lid van de raad van bestuur.

1. Uiteenzetting namens de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC)

De heer *David Stevens*, voorzitter van de Sectorraad Media van de SARC, merkt op dat de SARC relatief weinig betrokken is geweest bij dit dossier. Op 1 juli 2011 heeft hij een adviesvraag ontvangen om tegen 15 juli 2011 een advies te geven over het voorontwerp van decreet. Het is bij deze ene adviesvraag gebleven, ook al had de SARC gevraagd om bij het dossier betrokken te blijven. Men verwijt de SARC soms dat hij niet snel genoeg adviezen kan geven. Op basis van het parcours dat dit dossier heeft afgelegd kan men beoordelen of het zonder de adviesvragen aan de SARC vlotter verloopt. Op 21 maart 2011 was er al een taalkundig en legistiek advies gevraagd over een eerdere versie van de tekst. Op 7 april 2011 heeft de SARC van kabinetsmedewerkers een presentatie gekregen over de krachtlijnen van het decreet. Op 7 september 2011 werd er een dringende adviesvraag gericht aan de Raad van State. Dat advies werd afgeleverd op 11 oktober 2011, met onder meer opmerkingen over de volledigheid van het dossier. Daarna ging men twee keer naar het interministerieel comité, van 12 tot 25 oktober en van 26 januari tot 3 februari 2012. Misschien is het dossier in de tussentijd ook besproken door de Vlaamse Regering. Op 2 maart 2012 werd het dossier opnieuw voorgelegd aan de Vlaamse Regering. Het werd naar de Raad van State gestuurd voor een dringend advies op vijf dagen, evenwel zonder de hoogdringendheid te motiveren. De Raad van State gaf op 6 maart een advies. Op 9 maart 2012 werd het dossier opnieuw voorgelegd aan de Raad van State voor een advies op acht dagen. Dat advies werd afgeleverd op 19 maart. Sinds 14 maart 2012 is de SARC echter in lopende zaken. De leden van de SARC zijn immers allemaal benoemd op 14 maart 2008. De huidige leden blijven aan tot hun opvolgers benoemd zijn. Het kan echter niet de bedoeling zijn dat ze nog belangrijke strategische opties nemen. Op 15 april 2012 werd het dossier dan ingediend in het Vlaams Parlement.

Het was de bedoeling dat de SARC in deze commissie een update zou geven van zijn advies van 2011. De SARC kan echter alleen zijn oude advies herhalen of een nieuw advies geven. Daarom zal hij de belangrijkste aandachtspunten van dat advies nog eens op een rijtje zetten en de evolutie sindsdien toelichten. Hij zal ook kort ingaan op het advies over drie jaar Mediadecreet dat daar nauw bij aansluit.

De geplande decreetswijzigingen zijn volgens de SARC een opportuniteit voor een grondiger en meer doordachte bijsturing. Voor een deel is dat ook gebeurd. Uit het advies over drie jaar Mediadecreet blijkt echter dat er niet echt veel vooruitgang werd geboekt. In het voorontwerp werd met de vroegere opmerkingen van de SARC geen rekening gehouden. Er was een machtiging om aan de SARC advies te vragen over het voorontwerp. Als dat aanleiding gaf tot wijzigingen, dan konden die voorgelegd worden aan het Vlaams Parlement. De nota aan de Vlaamse Regering zei echter dat het advies van de SARC geen aanleiding gaf tot fundamentele inhoudelijke wijzigingen.

Een van de kritische opmerkingen van de Raad van State was dat de adviesvragen betrekking moeten hebben op het volledige dossier. Het gaat niet op dat er na het advies nog

artikelen worden geschrapt of aangepast op basis van politiek overleg. Alleen het parlement kan reageren op die opmerking. De regering wil immers vooral vlot en efficiënt werken.

De SARC heeft in zijn advies een aantal thema's aangekaart waarover meer reflectie mogelijk moet zijn, namelijk boodschappen van algemeen nut (BAN's) en commerciële communicatie, toezicht op de inhoud van reclameboodschappen, betaalde boodschappen voor politieke partijen en de mogelijkheid van een tegensprekelijk debat en beroep tegen de beslissingen van de VRM. Uit de nota van de Vlaamse Regering zou men echter kunnen opmaken dat de SARC alleen enkele technische aanpassingen had gevraagd.

De SARC heeft in zijn advies vragen om verduidelijking gesteld en mogelijke wijzigingen gesuggereerd. Met sommige van die suggesties werd rekening gehouden, soms nadat de Raad van State de SARC was bijgetreden. Daarbij denkt hij onder meer aan het definiëren van de begrippen journaal en actualiteitenprogramma, aan de verduidelijkingen rond ondertitelingen, aan de materiële rechtzettingen over de ondertiteling voor gebruikers met een handicap, aan taalkundige wijzigingen, onder meer op het vlak van sluikreclame en aan de vereenvoudiging inzake de inwerkingtreding. Andere suggesties werden echter niet gevolgd. Deze suggesties betroffen onder meer de BAN's en de vraag of de must-carry-pakket verband dient te houden met een of meerdere dienstenverdelers. Is de opmerking van de Vlaamse Regering dat niemand met meer dan een dienstenverdelers contact heeft, op cijfermateriaal gebaseerd? De SARC had ook opgemerkt dat een bijkomende bepaling over de may-carry de commerciële vrijheid van de dienstenverdelers misschien inperkte. De SARC had ook opmerkingen gemaakt over de veiligheid en de integriteit van netwerken. Die bepaling werd blijkbaar geschrapt in het interministerieel comité, vermoedelijk wegens een mogelijke bevoegdheidsoverschrijding.

Een aantal zaken werd niet opgelost. Vooreerst gaat het om de artikelen 72 en 84 van het Mediadecreet. Het gaat om een uitbreiding van artikel 72 en om de keuze om de bevoegdheden voor het toezicht op commerciële communicatie op te splitsen naar beide kamers van de VRM. Dient men zich te richten tot de algemene kamer die al bevoegd is voor commerciële communicatie in het algemeen of tot de kamer voor bescherming van minderjarigen? De voorliggende bepaling laat ruimte voor interpretatie. De Vlaamse Regering stelt in haar nota dat de reden volgt uit de aard van de bepaling en de reeds toegekende bevoegdheden van de kamers. De SARC heeft twijfels bij deze argumentatie.

Er blijven ook vragen rond de evenementenregeling in de artikelen 153 en 186 van het Mediadecreet. De SARC had gevraagd of aan de betrokken voorwaarde voldaan is als een Nederlandse zender een evenement in Vlaanderen in het Nederlands uitzendt. De Vlaamse Regering antwoordt dat in dat geval voldaan lijkt te zijn aan de ratio legis. Uiteindelijk zal het de regulator zijn die deze bepaling moet interpreteren. De regering verwijst ook naar het advies van de Raad van State. Dat is geen duidelijk antwoord. De uitleg van het decreet zou moeten worden verwoerd in de memorie van toelichting en niet alleen in de nota aan de Vlaamse Regering die heel wat minder toegankelijk is voor het publiek.

Hoe ver reikt de verplichting tot interoperabiliteit voor apparatuur en voor het afnemen van diensten in de artikelen 190 en volgende van het Mediadecreet? De SARC pleitte voor een consultatie van de betrokkenen en voor een kennisgeving aan de EU. De nota aan de Vlaamse Regering geeft een omschrijving van het begrip interoperabiliteit. De consultatie wordt niet opgelegd, zoals vereist is door de richtlijn, maar ze wordt ook niet uitgesloten. Dus is er volgens de Vlaamse Regering overeenstemming met het Europees recht. Op de opmerking over de kennisgeving aan de EU werd er geen antwoord gegeven.

Rond het opvragen van informatie had de SARC opgemerkt dat het weglaten van het woord redelijkerwijs niet in overeenstemming is met de Europese richtlijn. De regulator moet uiteraard de bevoegdheid hebben om informatie op te vragen. De memorie van toe-

lichting verduidelijkt dat de begrippen redelijkerwijs en op eerste verzoek meermaals aanleiding gaven tot discussie en daarom worden geschrapt.

Aan de regering werd gevraagd om na te denken over een aantal zaken waarbij de SARC onvoldoende lang kon stilstaan, namelijk de overregulering en de maximale uitoefening van bevoegdheden. En geldt de maximale uitoefening van bevoegdheden ook voor dit dossier? De bepalingen rond veiligheid en integriteit van netwerken zijn immers geschrapt. De bepalingen rond gedeeld gebruik en graafrechten werden op vraag van het interministerieel comité beperkt. De SARC zou in zijn nieuwe samenstelling moeten stilstaan bij de vraag in welke mate die keuzes het advies van de SARC implementeren.

Het advies over drie jaar Mediadecreet herneemt de thema's van het advies van 2011. De eerste bekommernis van de SARC betreft de kwalitatieve omzetting van de richtlijn en het vermijden van rechtsonzekerheid. De SARC is ook bezorgd over de werking van de Vlaamse Regulator, meer bepaald over de tegensprekelijkheid van het debat en over de beroepsmogelijkheid, over het toezicht op de inhoud van reclameboodschappen en over politieke reclame. In dat verband werd, met de hulp van professor Voorhoof, een uitvoerige suggestie gedaan voor het amenderen van de tekst.

2. Uiteenzetting namens de Private Omroep Federatie (POF)

De heer *Ernest Bujok*, eerste voorzitter van de POF, kan zich aansluiten bij de opmerkingen van de SARC. Voor de POF ligt de focus op de afschaffing van de besselletjes en de astroprogramma's. Door die maatregel verliezen de commerciële omroepen vrij veel inkomsten. Bovendien staan de omroepen ook voor heel wat extra kosten. Het ontwerp van decreet voorziet namelijk in de ondertiteling van programma's. De huidige subsidie volstaat niet om die kosten te dekken.

Hij beseft dat de commerciële omroepen door het kabinet van de minister van Media nauw betrokken werden bij het tot stand komen van de nieuwe bepalingen over de ondertiteling, onder meer bij de quota. De private omroepen zijn bereid tot belangrijke inspanningen om hun programma's toegankelijk te maken voor iedereen.

De discussie over het verbod op besselletjes is eigenlijk achterhaald. Sinds 19 januari 2011 werden deze besselletjes immers niet meer uitgezonden, ook al was er op dat moment nog geen decretaal verbod. De private omroepen hebben zich intussen ook verzoend met het verdwijnen van de astroprogramma's. In de huidige economische omstandigheden is het echter niet evident om dat financiële verlies goed te maken. De economische crisis en het uitgesteld kijken leiden immers tot een daling van de reclame-inkomsten.

Een tweetal opportuniteiten mag bij de wijziging van het Mediadecreet niet onbenut worden gelaten. Vooreerst is het eigenaardig dat politici zich in Vlaanderen niet tot de kiezer kunnen richten via de media. De SARC stelt dat de bepalingen in het huidige Mediadecreet over de betaalde boodschappen van politieke partijen onvolledig zijn. De POF is bereid tot overleg om snel een oplossing te vinden voor de tegenstrijdigheid in de Vlaamse niveau en de federale regelgeving ter zake.

De huidige formulering van het verbod op besselletjes en astroprogramma's is veel beperkender dan oorspronkelijk de bedoeling was. Binnen de huidige regeling zijn alle mogelijke besselletjes verboden. Dat verbod kwam er naar aanleiding van het programma Basta, waardoor er niet langer een maatschappelijk draagvlak was voor dergelijke programma's. Bij sommige besselletjes gaat het echter over minimale bedragen of moet er meer nagedacht worden dan bij de klassieke besselletjes. Daarom zou het misschien beter zijn om dat verbod anders te omschrijven.

De spreker vraagt de omschrijving aan te passen zodat niet elke creatieve variant van dat spelletje verboden wordt. Natuurlijk mag het niet langer mogelijk zijn om mensen geld te ontfutselen.

De evenementen moeten toegankelijk zijn voor iedereen. Om die reden is de notie kosteloze televisie bedacht. Voorheen televisie waar iedereen kan naar kijken die een kabelabonnement heeft en eventueel kijk- en luistergeld, nu komen daar de kosten bij voor de aansluiting van digitale televisie inclusief de decoder. De aansluitingskost varieert en verschilt naargelang de operator. Dat geldt ook voor de decoders, waarvan er sommige opslagcapaciteit hebben. Dat betekent dat ze uitgesteld kijken mogelijk maken, en daaraan verdienen enkel de operatoren en niet de omroepen. De private omroepen vrezen dat de ongecontroleerde stijging van die kosten het begrip kosteloos zal uithollen.

Artikel 42 stelt dat de Vlaamse regulator ook verantwoordelijk is voor de bescherming van de minderjarigen op de niet-lineaire televisiediensten. De spreker informeert of de VRM dan ook verantwoordelijk wordt voor inbreuken op het niet-lineaire internet. De omroepen worden almaar meer gecontroleerd, de spreker vreest kijkers te verliezen aan het internet waar programma's ongecontroleerd te bekijken zijn.

3. Uiteenzetting namens de Vlaamse Regulator voor de Media

Mevrouw *Myriam Van Vaerenbergh*, lid van de raad van bestuur van de Vlaamse Regulator voor de Media, gaat in tegen het idee dat waar de VRM optreedt, rechtsonzekerheid troef is en dat er dringend externe ingrepen nodig zijn. Nochtans is er veel overleg tussen de VRM en de omroepsector. Zo overlegt de algemene kamer twee keer per jaar over productplaatsing en telewinkelen, de tweede kamer overlegt geregeld over de maatregelen ter bescherming van de minderjarigen. Bovendien heeft elke omroep de mogelijkheid zelf overleg te plegen met de administratie van de VRM.

Nog meer verbaast het mevrouw Van Vaerenbergh dat de procedures in vraag gesteld worden. De VRM heeft ondertussen een vaste rechtspraak gecreëerd en functioneert onafhankelijk. Zullen in de beroepsinstanties de mensen van de sector zelf beslissingen van de onafhankelijke instantie teniet kunnen doen? De VRM volgt de procedure, vastgesteld door de Vlaamse Regering, heel stipt. De VRM respecteert het recht gehoord te worden op tegenspraak, de motiveringsplicht, de wet en de beginselen van de openbaarheid van bestuur. Trouwens, de VRM brengt de betrokken beroepsorganisatie op de hoogte van elke procedure. De organisatie krijgt het rapport van de onderzoekscel alsook de gronden van de procedure. Ze krijgt daarop 15 dagen de tijd om opmerkingen in te dienen, ze mag ook vragen gehoord te worden.

De voorganger van de VRM, het Vlaams Commissariaat voor de Media, had daarenboven een interne bezwaarprocedure, die vooral gebruikt werd om de zaak te rekken. Vaak kwamen pas in beroep alle facetten boven, maar dan was het kwaad al geschied. Precies om dat te vermijden, is de huidige procedure in het leven geroepen. Mevrouw Van Vaerenbergh ziet ook niet in welke meerwaarde een beroepsprocedure bij het Hof van Beroep in Brussel zou hebben. De wachttijden lopen nu al op tot minstens 5 jaar en het hof heeft geen specialisten in die materie. De SARC verwijst naar de omzetting van de kaderrichtlijn en de reeds bestaande beroepsmogelijkheden, maar het gaat dan over beroepsmogelijkheden tegen beslissingen van het BIPT en het CRC die van een heel andere aard zijn.

Ook de Raad van State zou niet geschikt zijn als beroepsmogelijkheid wegens het willig beroep bij de VRM waartegen nu al beroep bij de Raad van State kan worden aangetekend. De Raad van State spreekt zich niet uit over de feiten, maar over de formele aspecten, machtsafwending of machtsoverschrijding. Mevrouw Van Vaerenbergh wijst erop dat van de 20 beroepen bij de Raad van State nog maar één zaak een kleine wijziging moest

ondergaan. Dat bewijst dat de VRM zijn taak niet zo slecht doet. Momenteel lopen er zeven zaken, maar de raad verwacht dat de rechters enkel zijn beslissingen zullen bevestigen.

Bijkomende procedures, bijvoorbeeld voor het Hof van Beroep, zullen ook een weerslag hebben op het budget van de VRM wegens de bijkomende gerechts- en advocaatskosten. Het gaat in tijden van budgettaire schaarste niet op de budgetten te verhogen enkel om procedures te voeren die jaren aanslepen en niet echt een meerwaarde zijn en zeker geen bijkomende garanties bieden op tegensprekelijkheid of het horen van partijen. De spreker herinnert eraan dat de VRM de geldboetes braaf doorstort naar de Vlaamse overheid. De bedragen dalen dan wel, maar dat is misschien het gevolg van het lik-op-stukbeleid van de regulator. Ze vraagt ook niet voorbij te gaan aan de expertise van de VRM die ondertussen geloofwaardigheid heeft opgebouwd door haar consequente bescherming van de belangen van kijkers, luisteraars en kabelabonnees.

De artikelen 33 tot 45, de omzetting van de Europese regels over elektronische communicatienetwerken, brengen taken mee die hopelijk aan de VRM zullen worden toebedeeld. De tweede kamer heeft op dat vlak al expertise. De regulator zal daar echter de nodige middelen voor moeten krijgen.

4. Vragen van de commissieleden en antwoord van de sprekers

De heer *Bart Tommelein* vindt de manier waarop advies gevraagd is aan de SARC bedenkelijk en flagrant. Hij informeert of de raad vragen van politieke aard heeft kunnen stellen aan het kabinet. Volgens de raad werd de herziening van het Mediadecreet niet grondig genoeg voorbereid, wat een serieuze aantijging is. Dat boodschappen van algemeen nut nu onder de bepalingen van commerciële communicatie vallen, is volgens de raad niet de beste keuze. Zal dat praktische problemen opleveren? Zo ja, welke? Volgens artikel 10 van het voorontwerp moet duidelijk zijn van wie de boodschap van algemeen nut op televisie komt. Het lid vraagt of dat beter ook niet voor radioboodschappen zou gelden.

Punt 3 van artikel 55 stelt dat boodschappen van algemeen nut en commerciële communicatie niet mogen aanzetten tot gewelddadige of discriminerende gedragingen. Punt 2 verbiedt enkel voor commerciële communicatie, enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras, etniciteit, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid. Is dat niet tegenstrijdig?

Het lid vindt dat politieke boodschappen op televisie en radio mogelijk moeten blijven, zeker omdat ze op internet wel mogelijk zijn. Dat zou trouwens de regionale omroepen inkomsten kunnen opleveren, zeker nu na de hervorming van de Senaat alle kiesomschrijvingen regionaal worden. De federale wet strookt niet met de Vlaamse regels, maar de Senaat buigt zich momenteel over de wet op de verkiezingsuitgaven die bepaalt welke politieke reclame mogelijk is. Het is volgens het lid nodig dat de gemeenschappen daarbij betrokken worden. De SARC wil de politieke boodschappen op televisie mogelijk maken, maar hoe ziet de raad dat concreet, bijvoorbeeld enkel voor commerciële omroepen?

De POF acht de huidige steun van de overheid onvoldoende voor de aanzienlijke investeringen die noodzakelijk zijn voor ondertiteling. Hoe stelt de federatie voor dat op te lossen? De SARC acht het verregaand de omroepen verantwoordelijk te stellen voor de inhoud van de commerciële communicatie en de boodschappen van algemeen nut. Hoe denkt de POF daarover? Voorts vraagt het lid de mening van de POF over de bepalingen voor regionale omroepen. Het lid informeert in welke mate de bepalingen van artikel 33 over interoperabiliteit impact zullen hebben op de omroepen. Hij belooft de vragen van de POF aan de minister te stellen.

Het lid heeft al eerder aangekaart dat een sterke en onafhankelijke VRM meer middelen nodig heeft, dus heeft de regulator zeker te weinig personeel en geld voor de bijkomende opdrachten. Hoeveel denkt de VRM daarvoor nodig te hebben? Hoe denkt de VRM over het voorstel om de controle over de inhoud van de commerciële communicatie over te laten aan de JEP? De SARC vraagt of de bepaling van artikel 52 invloed zal hebben op de analyse van de televisieomroep. Het lid vraagt de mening van de VRM daarover. Het voorstel om een beroepsprocedure tegen beslissingen van de VRM in te stellen, is geen aanval op de regulator. De regulator doet zijn werk, binnen de hem toegewezen middelen en mensen, meer dan behoorlijk. In een rechtstaat is een onafhankelijke beroepskamer voor elke rechtsprocedure echter noodzakelijk. Het Hof van Beroep verzorgt al de beroepsmogelijkheid voor het BIPT en lijkt het lid dus de geëigende instantie. De Raad van State oordeelt enkel over vormfouten, niet over de inhoud. Ook de SARC is voorstander van een beroepsprocedure. Het lid vermoedt dat de meeste omroepen die mening delen. Wat is het alternatief van de VRM voor een dergelijke beroepsprocedure? Met een status quo zal de heer Tommelein het echter niet eens zijn. Over belspelletjes deelt het lid de mening van de POF dat creatieve varianten niet afgeblokt mogen worden, natuurlijk moet oplichting onmogelijk worden. De federale wet is ondertussen al voldoende aangepast. De inkomstendaling moet ondervangen worden, bij voorkeur niet met subsidies. Ook hij verwijst naar de ongebreidelde mogelijkheden op het internet.

De heer *Veli Yüksel* heeft het gevoel dat sommige sprekers de hoorzitting aangrijpen om het gebrek aan overleg met het kabinet aan te klagen. Hij informeert of de POF weet heeft van specifieke verzuchtingen van de regionale omroepen. Het lid vraagt voorts of het niet goed is de werking van de VRM te evalueren vooraleer de organisatie bijkomende taken te geven.

De heer *Wilfried Vandaele* heeft niet veel nieuws geleerd. Als de sector door zelfregulering de misbruiken bij belspelletjes zelf had kunnen oplossen, had hij maar eerder moeten optreden. Het past niet om nu te komen klagen als de overheid ingrijpt. Volgens de SARC blijft politieke reclame mogelijk buiten de sperperiode, volgens de POF niet. Volgens N-VA kan het wel, hoewel de partij er geen voorstander van is en het allicht zelfs niet de bedoeling was van de decreetgever. Het zou goed zijn als daar eens duidelijkheid over zou komen. Een beroepsmogelijkheid tegen VRM-beslissingen is op het eerste zicht niet meer dan logisch. Toch heeft N-VA de indruk dat het de werking van de VRM zou ondergraven, iedereen zal immers in beroep gaan. Daarbij komt nog dat het Hof van Beroep inderdaad nog niet over expertise beschikt.

De heer *Jurgen Verstrepen* vindt het een hele prestatie dat de SARC op twee weken een reactie klaar had. De sector was op de hoogte van de mistoestanden met belspelletjes. Had hij zelf de zaak kunnen aanpakken? Het lid vraagt hoeveel de omroepen aan de belspelletjes verdiend hebben, procentueel ten opzichte van de omzet. Het lid blijft het vreemd vinden dat politieke reclame mogelijk is op straat, in kranten, in tijdschriften maar niet op televisie. Dat neemt niet weg dat de discussie allicht wat achterhaald is. De distributiemogelijkheden van politieke reclame veranderen, politici kunnen beeldmateriaal in hoge kwaliteit op andere manieren doorsturen. Kunnen regionale of commerciële zenders überhaupt nog aan politieke reclame verdienen? Een filmpje doorsturen via Facebook kost een politicus niets.

De heer Verstrepen vraagt voorts of er geen andere mogelijkheden onderzocht worden om de producenten en televisieomroepen een deel van de opbrengsten van uitgesteld kijken te laten incasseren in plaats van een bijdrage van de distributeurs. Winsten afstaan is immers nooit gemakkelijk. Pleit de POF eigenlijk voor een regulering van het internet en hoe denkt ze dat aan te pakken?

De VRM vroeg bij de begroting voor dit jaar geen verhoging van de middelen. Wat is er ondertussen veranderd dat de regulator nu wel meer middelen nodig heeft? Voorts wil het lid weten of de VRM tegen een externe en onafhankelijke beroepsmogelijkheid is. Moet het parlement eigenlijk blij zijn dat de VRM boetes int, omdat hij ze terugstort naar de Vlaamse Regering? De VRM functioneert naar eigen zeggen perfect, maar het lid herinnert aan het dossier over het opengooien van de kabel, een pijnlijke manier om een beursgenoteerd bedrijf te behandelen. De regulator wil meer mensen en middelen maar het lid heeft een verslag gelezen waarbij tien leden gedurende ongeveer twee uur met een televisiemaker over één incident van mogelijke sluikreclame discuteerden. Kan dat niet efficiënter? In de ogen van het lid is de Nederlandse regulator een sympathieke boomer, de Vlaamse een agressieve pitbull. Bijna de hele sector heeft kritiek op de regulator, misschien moet de VRM de hand eens in eigen boezem steken. Het parlement kan niet ingrijpen, de regulator is immers onafhankelijk.

De heer *Bart Caron* meent dat veel mensen televisie als hun huis van vertrouwen en het internet als de jungle beschouwen. De commissie zal zich moeten beraden over de mate waarin de overheid nog controle zal hebben over bepaalde mediafenomenen. Het lid is voor een beroepsmogelijkheid tegen beslissingen van de VRM, maar is gevoelig voor de opmerking dat het Hof van Beroep achterstand heeft en geen expertise. In een rechtstaat horen er echter tegen beslissingen beroepsmogelijkheden te zijn. Wat zijn de alternatieven? Kan er in de VRM een aparte kamer voor opgericht worden? Mits er een duidelijke beslissinglijn is, zal niet elke procedure tot een beroep leiden.

Als politieke reclame op televisie mag, moeten er daar al tenminste geen bomen voor omgehakt worden. Het lid vindt wel dat de plafonds voor verkiezingsuitgaven gerespecteerd moeten worden. De heer Caron is voor creativiteit, maar wil in elk geval vermijden dat de belspelletjes terug mogelijk worden. De sector zou hieruit moeten leren om zelf tijdig tegen excessen op te treden. Zelfregulering is immers veel sterker dan overheidsregulering.

De heer *Philippe De Coene*, voorzitter, vraagt aan de SARC of voor een beroepsmogelijkheid een nieuw initiatief een juridische vereiste is. Is er een bindende Europese bepaling die dat noodzaakt? Zo ja, hoe moet dat dan georganiseerd worden? De VRM is volgens de voorzitter niet tegen een beroepsmogelijkheid maar acht het Hof van Beroep niet geschikt wegens geen expertise en te lange wachttijden. Klopt dat? De POF vindt dat er voldoende contacten mogelijk waren met het kabinet. De voorzitter is voor een algemene herziening van de politieke communicatie, maar dan wel samen met de federale overheid.

De politieke partijen laten folders drukken, die vaak via de post moeten worden verspreid, wat heel duur is en weinig efficiënt. Misschien zouden ze er beter aan doen om gebruik te maken van audiovisuele boodschappen. In dit verband sluit hij zich aan bij de opmerking van de heer Verstrepen. Het internet wordt steeds belangrijker, ook voor de politieke communicatie. De sociale media worden deskundig en effectief ingezet. Indien audiovisuele politieke boodschappen mogelijk worden, dreigt het volume ervan dan niet beperkt te blijven omdat er zoveel alternatieven zijn? De private omroepen missen ook heel wat inkomsten omdat men bij het uitgesteld kijken de reclameboodschappen overslaat. Hoever staat het debat rond de alternatieven? De private omroepen halen hun middelen uit commerciële communicatie. Reclamemensen merken op dat men een deel van het probleem kan oplossen met betere reclamespots. Zijn er nog andere mogelijkheden? De distributie zet de private omroepen met de rug tegen de muur. De uitkeringen voor de regionale televisieomroepen zullen worden gedeeld door tien. Niemand weet wat er gebeurt met het geld dat geïnd wordt voor de auteursrechten. Er is geen transparantie over de onderhandelde contracten. Men dient te beseffen dat distributie niet kan zonder content. In Vlaanderen wordt echter doorgaans de omgekeerde redenering gehanteerd, namelijk dat content niet kan zonder distributie. Vlaanderen heeft op dat vlak nochtans een performant audiovisueel landschap.

Mevrouw *Hilde Van den Bulck*, ondervoorzitter SARC, benadrukt dat de sectorraad veel begrip heeft voor het politieke bedrijf. Het is wellicht niet mogelijk om de sectorraad in ieder stadium te betrekken. Als de sectorraad zich voor het Mediadecreet evenwel dient te beperken tot een advies in een versnelde procedure en een advies helemaal op het einde, dan kan het zich daarbij moeilijk baseren op een consensus.

De SARC is de vragen van politieke aard uit de weg gegaan. Dat heeft vooral te maken met praktische redenen. Dat zijn namelijk net de vragen waarover de meningen van de diverse stakeholders het verst uit elkaar liggen. Het was niet mogelijk om de stakeholders samen te brengen voor overleg op de korte termijn waarover de SARC beschikte. Voor de meer specifieke vragen hechten de stakeholders vooral belang aan helderheid en consequentie. Dit moet de rechtszekerheid voor de verschillende partijen bevorderen. Het onderscheid tussen verschillende media gaat namelijk vaak terug op het feit dat een bepaald medium ontstaan is binnen een bepaalde politieke context en een bepaalde dominante visie. Mettertijd worden de afspraken echter steeds minder houdbaar.

Aan concrete suggesties rond de politieke boodschappen is de SARC nog niet toegekomen. De sectorraad wilde vooral aandacht vragen voor het feit dat die politieke boodschappen binnen het Mediadecreet plotseling andere mogelijkheden kregen. In tweede instantie zal er ook over meer concrete stappen advies kunnen worden geleverd als daarom gevraagd wordt.

De heer *David Stevens* had in de tussenkomst van de VRM aanvankelijk de indruk dat er gesuggereerd werd dat de sectorraad kritiek had op de VRM. De sectorraad heeft echter net een grote waardering voor het werk van de VRM. De raad van bestuur van de SARC bevat natuurlijk een aantal delegaties die door de VRM op het matje worden geroepen. Dat is natuurlijk niet leuk. Het is nog minder leuk om daarvoor een boete te betalen. Dat is echter de opdracht van de VRM.

De vragen van politieke aard zijn meestal ook de meest prangende. Het is uiteraard altijd mogelijk om achteraf in contact te treden met het kabinet. De eerste adviesvraag dateert echter van twee maanden na het verstrijken van de implementatietermijn voor het omzetten van de richtlijnen. Daarom waren alle betrokkenen overtuigd van de hoogdringendheid. Ze gingen ervan uit dat het decreet snel zou worden behandeld om een boete te vermijden. Een van de voorbije dagen heeft Europa trouwens de stap gezet om Vlaanderen voor het Europees Hof van Justitie te dagen. Daarbij kan er per dag vertraging een boete worden opgelegd. Voor de SARC kwam de ontzuivering toen bleek dat de tekst pas op 24 april van dit jaar werd ingediend in het Vlaams Parlement, na een jaar overleg. De SARC had misschien kunnen vragen naar nieuwe versies van de tekst, maar dat zou geleid hebben tot bijkomende vertraging, en daar had niemand belang bij. In de nota aan de Vlaamse Regering staat dat er documenten zouden worden bezorgd aan de SARC, bijvoorbeeld de analyse over de evenementenregeling must-carry. Hij heeft die documenten echter nooit in handen gekregen. De samenwerking is dus minimaal geweest.

Een BAN is in principe iets meer dan een gewone commerciële communicatie. Nu bestaat er een tendens om die BAN steeds dichter te laten aanleunen bij gewone commerciële communicatie. Europa betwijfelt trouwens of beide wel van elkaar te onderscheiden zijn. In principe heeft een BAN echter een andere doelstelling dan een gewone commerciële spot. Het kan bijvoorbeeld de bedoeling zijn om een bestaande discriminatie weg te werken. De BAN heeft een maatschappelijke rol die niet louter commercieel was. Is het de bedoeling om die rol af te schaffen?

Het advies van de SARC over de politieke boodschappen heeft te maken met de bezorgdheid over de vrijheid van meningsuiting op politiek vlak. Als politieke boodschappen niet kunnen, noch binnen noch buiten de sperperiode, en als de politieke zendtijd afge-

schaft is, dan hebben politieke partijen en mandatarissen geen enkele mogelijkheid meer om hun mening te uiten in de audiovisuele media. Dat is een schending van de vrijheid van meningsuiting. De SARC heeft zich niet uitgesproken over de vraag of die politieke mening moet kunnen worden geuit via de openbare, de commerciële of de regionale omroepen. De wil van de wetgever blijkt niet zo duidelijk uit de letter van de wet. Als de parlementsleden het erover eens zijn dat het niet de bedoeling is om politieke reclame toe te laten buiten de sperperiode, dan moet men ervan uitgaan dat dat de wil is van de wetgever.

De SARC heeft zeker niet de bedoeling de werking van de VRM te ondermijnen. De omroepen stellen wel dat er in bepaalde gevallen een probleem is met de tegensprekelijkheid van de debatten en met de mogelijkheid van beroep tegen de beslissingen van de VRM. Inzake de tegensprekelijkheid van de debatten wordt opgemerkt dat het verslag van de onderzoeksceel en de uiteindelijke uitspraak van de VRM niet altijd over dezelfde juridische kwalificatie gaat. In dat geval is het mogelijk dat de omroep zich voor bepaalde inbreuken niet heeft kunnen verdedigen. Dat probleem kan worden opgelost door een interventie van het parlement. De SARC heeft dus niet gezegd dat er voor geen enkele procedure een tegensprekelijk debat mogelijk is.

De SARC pleit voor een efficiënter beroep, niet voor een beroep met andere uitkomsten. De omroepen zijn bezorgd over eventuele problemen met de onafhankelijkheid bij de Raad van State. In het decreet staat bijvoorbeeld dat de voorzitter van de VRM een magistraat moet zijn. Omwille van de technische aard van de bevoegdheden van de VRM wordt er daarbij vaak gedacht aan magistraten bij de Raad van State. Er zouden echter problemen kunnen optreden als een magistraat van de Raad van State het dossier behandelt bij de VRM en als hij vervolgens ook betrokken is bij de behandeling van het beroep bij de Raad van State. De belangrijkste reden is echter de tijdigheid van de beslissingen. Het beroep bij de Raad van State kan tot zeven jaar duren. In een dergelijke periode maakt de mediawereld echter enorme evoluties mee. Daarom is de beslissing van de Raad van State uiteindelijk niet meer relevant. Daarom wordt er vaak afstand van geding gedaan, ook voor de Raad van State. Een aanpassing van die timing is belangrijk, ook in het licht van de Europese vereisten. Er is vandaag geen juridische vereiste om het beroep tegen de VRM aan te passen. Vanuit het Europese kader zou worden getoetst of de Raad van State de mogelijkheid heeft om de beslissing van de VRM voldoende te analyseren. De toets van machtsafwending en bevoegdheidsoverschrijding is voldoende, ook op basis van artikel 6 van het EVRM.

Rond de problematiek van distributie denkt de heer Stevens dat het de meerwaarde zou zijn om het Vlaamse audiovisuele landschap niet polariserend te bekijken, omroepen versus distributie. Wat in het belang dient te zijn van de Vlaamse mediagebruiker is juist de hele keten. Het beleid moet afgestemd worden op de hele keten. Dat is beter dan een gepolariseerde aanpak.

Op de vraag van de heer Tommelein antwoordt de heer *Ernest Bujok* dat de regionale omroepen formeel geen lid zijn van de POF. Twee leden van de POF zijn echter zelf actief in een regionale omroep. Daarom gaat hij ervan uit dat de POF geen voorstellen zal formuleren die tegen het belang van de regionale omroepen ingaat. Ook de radio is niet vertegenwoordigd in de POF. Zoals in vele belangenverenigingen zoekt men binnen de POF vooral naar wat de leden bindt en niet naar wat hen scheidt. Alle leden van de POF zijn immers concurrenten van elkaar. Het is dus al ingewikkeld genoeg.

De heer Tommelein vroeg ook of de omroepen de ondertiteling zelf zouden betalen dan wel af ze daarvoor meer subsidie zouden vragen. De heer Bujok antwoordt dat er een tussenkomst is van de Vlaamse Regering, maar die is onvoldoende om de kosten te dekken. Het verschil wordt bijgepast door de omroepen. Men mag het de omroepen echter niet nodeloos moeilijk maken. Ondertiteling vergt heel veel werk en dat geldt zeker voor

live ondertiteling. Bij de regionale omroepen is er op dit ogenblik ondertiteling vanaf de tweede lus.

De omroepen moeten hun systemen inderdaad constant aanpassen aan die van de operators. Op zich is dat echter geen probleem. Het probleem is echter dat er geen enkele openheid is over de businessplannen van de operators. Pas op het allerlaatste moment wordt het duidelijk welke evoluties er te verwachten zijn. De omroepen hebben daarin geen enkele inspraak. Geplande investeringen zijn echter veel goedkoper dan investeringen die hals over kop moeten worden doorgevoerd. Daarom hoopt hij dat de decreetgever de operators op dat vlak tot op zekere hoogte verantwoordelijk zal stellen.

Spreker is geen vragende partij om zich bezig te houden met de verantwoordelijkheid voor de commerciële boodschappen en de boodschappen van openbaar nut. De boodschappen worden door de media-agentschappen en de regies rechtstreeks in de systemen 'ingespoten'. Men gaat ervan uit dat de JEP dit inhoudelijk opvolgt en dat de bevoegde overheid dit op strafbaarheid controleert. Als de kijkers reageren, dan wordt er wel ingegrepen. Men is echter geen vragende partij om extra mensen aan te werven om de spotjes te controleren. Daarbij rijst de vraag wanneer een spotje volledig conform is met de regelgeving.

Het decreet voor de verkiezingsreclame op televisie is volkomen in orde. Tijdens een vorige verkiezingsperiode werd de burgemeester van Kortesseem geschorst door de bevoegde minister omdat hij televisiespotjes liet uitzenden. Dergelijke spotjes zouden in strijd zijn met de kieswetgeving. Dit vloeit echter voort uit federale wetgeving en niet uit het decreet.

De spreker gaat akkoord met het principe van de zelfregulering. De commerciële zenders zijn echter concurrenten van elkaar. Ze gaan hun plannen niet aan elkaar voorleggen, noch bespreken. Men wordt verrast door de inventiviteit van de concurrentie, die dan door de anderen wordt gekopieerd. Uiteindelijk verzandt de discussie in een moeras en wordt het probleem door de wetgever opgelost. Men slaat een mea culpa en belooft beterschap voor de toekomst. De straffen voor belspellen zijn zeer hoog. Hij pleit ervoor niet de hele sector te straffen voor de fouten van enkelen en vraagt mild te zijn. Hij vraagt de zenders die op een correcte wijze spelletjes willen organiseren, dit ook toe te laten.

Bij de chatinkomsten gaat het over een morele discussie. Blijkbaar vindt men het minder erg dat er veel geld wordt uitgegeven aan chatten. Als men de mensen echter zou bezig zien bij het chatten, dan zou de verontwaardiging even groot zijn. Er zijn zenders die inderdaad vooral draaien op chatinkomsten en niet op reclame-inkomsten. Zolang dit niet aangeklaagd wordt, kunnen zij ongehinderd blijven verder werken.

Op het internet is alles toegelaten. Mevrouw Kroes heeft een sterk punt gemaakt in verband met Facebook. Zij stelde dat Facebook binnen het jaar op eenvoudig verzoek van iedere gebruiker alle gegevens moet wissen. Bij weigering moet Facebook 10% van de omzet als boete betalen. De vraag rijst hoe fel men dit wil organiseren. Vier jaar geleden was iedereen het er nog over eens dat men niets kon doen aan pornografie op het internet. Dit is intussen veel moeilijker geworden. Hetzelfde geldt voor het illegaal downloaden van muziek en films. Spreker is ervan overtuigd dat als men enkele gezinnen tot voorbeeld zou stellen, door de computers te analyseren en de misbruiken te beboeten, de ouders wel hun plicht gaan doen, namelijk hun kinderen verbieden nog muziek te 'stelen'. Als men echter volhoudt dat er niets aan gedaan kan worden, dan gaat niemand er zich aan houden.

De commissie heeft gelijk dat men inzake verdienmodellen van de opnamefunctie niet aan de operators kan blijven zeggen dat zij er voor moeten betalen. Spreker meent dat men uiteindelijk zal moeten kiezen tussen de adverteerder of de consument die moet betalen. Het is een misvatting te denken dat televisie een basisdienst is zoals een bibliotheek, water of elektriciteit. Het is maar televisie. Als het aanbod en de functionaliteiten blijven stijgen, dan moet men onvermijdelijk aan de consument meedelen dat die daarvoor moet betalen.

De vraag die rijst is dan of die opbrengsten op een correcte manier kunnen worden verdeeld.

De heer *Bart Caron* repliceert dat televisie wel delen van een openbare opdracht heeft, die van dezelfde orde zijn als die van een openbare bibliotheek. Het gaat om ontsluiten van kennis en cultuurgoederen. Daarom is er een openbare omroep en wordt een aantal terreinen gereguleerd.

De heer *Ernest Bujok* treedt de heer Caron bij. Hij spreekt echter over de commerciële en niet de openbare omroep. Hij vindt dat de heer Caron daar wel een vergissing maakt. Enerzijds stelt deze immers dat de openbare omroep een keuze is van de Vlaamse Regering en een openbare dienst verleent. Voor het geld mag de openbare omroep zich echter wel op de reclamemarkt richten. Anderzijds stelt hij dat de commerciële omroepen niet moeten klagen over geld en stelt hij de verdienmodellen in vraag. Spreker antwoordt dat als de aangeleverde diensten aan steeds hogere eisen moeten voldoen, de consument daar iets voor zal moeten betalen. Zeker als de consument het beu is om al die reclamespotjes op televisie te zien.

Men kan inderdaad niet ten strijde trekken tegen alles wat er via het internet beschikbaar is. De vraag is echter wat men kan doen om de eigen content niet te laten verschuiven naar het internet. Gaat men een onderscheid proberen te maken tussen wat er toevallig uitgezonden wordt of gaat men een verschil maken tussen digitale en niet-digitale (basis-) pakketten.

Men is altijd het strengst voor de braafste kinderen. Men doet hetzelfde voor de televisie en de openbare omroep. Als men zich met om het even welk land vergelijkt, dan beschikt men hier over het beste van het beste. Met Franse en Amerikaanse operatoren in het achterhoofd, die nu al zeggen dat er hier geen toekomst meer is omdat alles via het internet zal gaan, roept de spreker op om de Vlaamse beeldindustrie en Vlaamse zenders te helpen om hun verdienmodellen rond te krijgen. Dit is geen vraag om subsidies.

In verband met de politieke reclame merkt spreker op dat bij een volgende verkiezingscampagne een Limburgs burgemeester drie keuzes heeft. Ofwel regionale televisie, ofwel Het Belang van Limburg, ofwel drukwerk van Concentra. Dit is driemaal dezelfde speler. In West-Vlaanderen zal dit hetzelfde verhaal zijn. De discussie gaat niet over geld. Het gaat over de idee dat televisie gevaarlijk is. Men gaat ervan uit dat wat men ziet geloofd zal worden.

De heer Caron heeft de spelers van de belspelletjes gezien en geloofde dus wat hij al wist. Wat echter het meeste stoorde was dat men er geld voor vroeg. Niemand heeft last van de horoscopen in de kranten. Hetzelfde met het internet. Het geld gaat daar naar Google of You Tube. Dat stoort minder. De spreker vindt dat men deze bedenkelijke vormen van therapie eventueel wel kan uitzenden, als men er maar geen geld voor vraagt.

De samenwerking met het kabinet verloopt goed. Ook de relatie en de samenwerking met de VRT is uitstekend. Men werkt samen aan een voorstel voor de operatoren over een nieuwe vorm van uitgesteld kijken. In het voorstel houdt men rekening met de bekommernis van de VRT dat dit gratis moet blijven, maar ook met de bekommernis van de commerciële omroepen dat er ook moet voor worden betaald. De content wordt tijdelijk gratis opgeslagen. Daarna zal het uitgesteld kijken moeten worden betaald.

Mevrouw *Myriam Van Vaerenbergh* kan het nodige budget voor de VRM niet inschatten. Het is nog niet duidelijk wat er allemaal bij de VRM gaat terechtkomen. De staatshervorming zal waarschijnlijk gevolgen hebben voor de taken van de VRM. Het is ook niet duidelijk hoe lang het BIPT in zijn huidige vorm zal blijven bestaan.

Op dit ogenblik wordt er maar met één ingenieur gewerkt. Spreekster vindt dit een voorbeeld van goede werking. Als men zich gaat beperken tot wat er in de commissie voorligt, dan zal men twee of drie bijkomende personeelsleden moeten aanwerven. Ook voor de infrastructuur en de technische uitrusting zal dit gevolgen hebben.

De VRM kan alleen werken op basis van een klacht. Men kan niet ambtshalve optreden. De JEP komt wel tussen voor de reclame. Blijkbaar werkt men er zo goed dat niemand zich geroepen voelt om een klacht neer te leggen bij de VRM. Spreekster vindt dit perfect geregeld. De JEP is zelfregulerend en kan niet echt afdwingen. De VRM kan, eens gevat, wel onderzoeken en sanctioneren.

In verband met de beroepsmogelijkheid bij het Hof van Beroep of andere instanties, verduidelijkt spreekster dat men zich dan op het federale niveau bevindt. In Vlaanderen worden allerlei initiatieven genomen om de eigen bevoegdheden te houden, de controle ervan inbegrepen. Men tracht ook zo veel mogelijk de kosten te drukken. Persoonlijk vindt spreekster dat er een evaluatie moet worden doorgevoerd over de vraag of er nog bijkomend een beroepskader nodig is, ongeacht het niveau waar het wordt georganiseerd. De VRM werkt al een tijd en er kan wat worden gesleuteld aan de VRM zelf, aan de administratie, de kamers en vooral de raad van bestuur. Volgens spreekster is de raad van bestuur te beperkt van samenstelling: de directeur van de VRM, die tevens gedelegeerd bestuurder is, een voorzitter en spreekster zelf.

Evaluatie is ook wenselijk gelet op de te verwachten evolutie, zoals de staatshervorming en de wijzigingen in het medialandschap. Er zouden ook een aantal zaken overgeheveld kunnen worden die vroeger naar de Sectorraad Media gingen, bijvoorbeeld het advies als de VRT nieuwe dingen wou ontwikkelen.

De Waalse en Duitstalige collega's kennen ook geen beroepsinstantie. Europees rechterlijk is er geen enkele verplichting om een beroepsinstantie op te richten. Spreekster is niet op de hoogte van het vermeende hoge aantal klachten. Ze herhaalt dat de Raad van State het formele nakijkt en niet het inhoudelijke.

De heer *David Stevens* verduidelijkt zijn standpunt. Hij heeft niet gezegd dat er geen vereiste is om een beroep te hebben, wel dat er geen vereiste is om een ander beroep te hebben. Er is zeker een vereiste van beroep, dat moet ook tijdig zijn enzovoort.

In verband met het beroep stelt de spreker dat naast de opportuniteitsvraag aan welke rechtbank de bevoegdheid wordt toegekend, er ook bevoegdheidsrechtelijke bedenkingen zullen rijzen. Hij suggereert in voorkomend geval daarover een advies aan de Raad van State te vragen.

De *voorzitter* dankt de sprekers voor hun interessante bijdrage aan de hoorzitting.

Philippe DE COENE,
voorzitter

Wim WIENEN
Wilfried VANDAELE,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

BAN	boodschap van algemeen nut
BIPT	Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie
CRC	Conferentie van Regulators voor de elektronische Communicatiesector
EU	Europese Unie
EVRM	Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
JEP	Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame
POF	Private Omroep Federatie
SARC	Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
VRM	Vlaamse Regulator voor de Media
VRT	Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie